

Nr. 17.
26. okt.

Auglýsing

um

verzlunar- og siglingasamning milli konungsríkisins Danmerkur og konungsríkisins Belgíu.

Þann 18. dag júnímánaðar 1895 hefur hin konunglega danska stjórn og hin konunglega belgska stjórn gjört eptirfylgjandi verzlunar- og siglingasamning sín á milli á frönsku og fullgilt hann þann 26. dag s. m.

Samningur.

Það er áhugamál fyrir þeim, hans hátign Danmerkur konungi og hans hátign Belgíu konungi, að greiða fyrir og auka verzlunar- og siglingaviðskipti milli ríkja sinna; hafa þeir því ákveðið að gjöra með sjer samning í þessu skyni og kvatt til þess umboðsmenn hvor fyrir sína hönd:

Hans hátign Danmerkur konungur: herra barón K. T. T. O. Reedz-Thott, ráðaneytisforseta og utanríkismálaráðgjafa hans hátignar, og

Hans hátign Belgíu konungur: herra barón F. Daelmann, sjerstakan sendiherra hans hátignar og umboðinn ráðherra hjá hans hátign Danmerkur konungi,

og eptir að þessir menn höfðu gjört hvor öðrum grein fyrir umboðum sínum, er reyndust góð og gild að formi, hafa þeir orðið ásáttir um greinir þær er hjer fara á eptir:

1. grein.

Verzlun og siglingar milli Danmerkur og Belgíu skulu í öllum efnum vera fullkomlega frjálsar. Að því er snertir verzlun, iðnað og siglingar, skulu allir þegnar hinna tignu samningsaðila njóta í konungsríkinu Danmörku og konungsríkinu Belgíu sömu rjettinda, einkarjettinda og hlunninda, sama frelsis, undanþágna og ívilnana, sem þarlendir menn eru eða verða aðnjótandi, og eigi má á þá leggja önnur eða hærri gjöld eða skatta en þá, sem lagðir eru eða verða á þarlenda menn, þó með þeim undantekningum, er áskildar eru og greindar í samningi þessum.

Það er samkomulag, að á verzlunarfarendur frá öðru ríkinu megi leggja einkaleyfisskatt í hinu, en þó má hann eigi hærri vera en einkaleyfisskattur sá, er verzlunarfarendur annara þjóða greiða.

2. grein.

Þegnar annars samningsaðilans, er dvelja í ríkjum, löndum eða nýlendum hius, skulu hafa fullt frelsi til að skipa sjálfir málum sínum eins og innlendir menn eða fela
Nr. 17. Augl. 26. okt. um verzlunar- og siglingasamning milli konungs. Danmerkur og konungs. Belgíu.

Bekendtgørelse

Nr. 17
26de
Oktbr.

om

en mellem Kongeriget Danmark og Kongeriget Belgien afsluttet Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Under 18de Juni 1895 er der mellem den fgl. Regering og den fgl. belgiske Regering i det franske Sprog blevet afsluttet og under 26de j. M. ratificeret følgende Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Traktat.

Hans Majestæt Kongen af Danmark og Hans Majestæt Belgiernes Konge, ledsagede af Dnsket om at lette og udvide Handels- og Skibsfarts-Forbindelserne mellem deres respektive Stater, have besluttet til den Ende at indgaa en Traktat og have udnævnt til deres Befuldmægtigede, nemlig:

Hans Majestæt Kongen af Danmark Allerhøjstfammes Konsejlspræsident og Udenrigsminister Hr. K. T. T. D. Baron Reedtz-Thott,

Hans Majestæt Belgiernes Konge Højfammes overordentlige Gesandt og befuldmægtigede Minister hos Hans Majestæt Kongen af Danmark Hr. F. Baron Daelmann, hvilke, efter at have meddeelt hinanden deres Fuldmagter, der ere befundne i god og behørig Form, ere komne overens om følgende Artikler:

Artikel 1.

Handelen og Skibsfarten imellem Danmark og Belgien skal i et og alt være fuldstændig fri. Enhver af de høje kontraherende Parter Undersaatter skal i Kongeriget Danmark og i Kongeriget Belgien med Hensyn til Handel, Industri og Skibsfart nyde de samme Rettigheder, Privilegier, Friheder, Begunstigelser, Fritagelser og Lettelser, som ere tilstaaede eller maatte blive tilstaaede Landets egne Børn, og kan ikke underkastes andre eller højere Skatter og Afgifter, end dem, der ere eller maatte blive paalagte disje, dog med Forbehold af de Undtagelser, der fremgaa af nærværende Traktat.

Det er vedtaget, at der kan paalægges handelskrejsende fra hvert af de to Lande i det andet Land en Patentafgift, hvis Beløb dog ikke maa overstige Beløbet af den Patentafgift, der erlægges af andre Nationers handelskrejsende.

Artikel 2.

Den ene af de kontraherende Parter Undersaatter, som opholde sig i den anden Parts Stater, Besiddelser og Kolonier, skulle henholdsvis have Frihed til, ligesom Landets egne Børn, at ordne deres Sager ved egen Hjælp eller at betroe dem til enhver andens Omjorg, Nr. 17. Bef. 26de Oktbr. om en mell. Kongeriget Danmark og Kongeriget Belgien affl. Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Nr. 17. þau hverjum öðrum á hendur, er þeir vilja, svo sem verzlunarmiðlum, verzlunarstjórum, erindrellum eða túlkum. Þeir hafa fjálsar hendur í vali þessara manna, og eru eigi skyldir að greiða laun eða þóknun neinum, er þeim hefur eigi litizt að nota; kaupendum og seljendum er að öðru leyti fullfrjálst að semja með sjer um kaup sín og ákveða verð á vörum þeim öllum og munum, er innfluttar eru eða eiga út að flytjast, með þeim skil-daga að þeir hagi sjer eptir toll-lögum og tilskipunum landsins.

3. grein.

Danir skulu í Belgíu og Belgir skulu í Danmörku undanþegnir berþjónustu bæði á sjó og landi, svo og þjónustu í þjóðverði og landvarnarlíði, og eigi má vegna fasteigna þeirra eða lausafjár leggja þeim aðrar byrðar, skatta eða álögur á herðar eða setja þeim aðrar skorður, en þær, er landsmenn eiga sjálfir við að búa.

4. grein.

Í Belgíu skulu þau skip talin dönsk, er sigla undir dönskum fána, en í Danmörku þau skip belgsk, er sigla undir belgskum fána, ef skipin hafa meðferðis skjöl þau og skilríki, er samkvæmt lögum þess landsins, er þau eiga heima í, eru nauðsynleg til þess að sanna þjóðerni verzlunarskipa.

5. grein.

Skip annars hins tigna semjanda, er koma til eða fara frá höfnum hins, með kjölfestu eða farm, skulu án tillits til þess, hvaðan þau koma eða hvert þau eiga að fara, í alla staði sæta hinum sömu kjörum og innlend skip. Ber þeim eigi, þá er þau koma þangað, meðan þau dvelja þar, eða þá er þau fara þaðan, að gjalda hærri lestar-, vita-, hafnsögu-, hafnar-, skipsdráttar- eða sóttvarnargjöld eða aðrar álögur, er hvíla á skipinu sjálfu, hvað svo sem þær heita, en þær, er lagðar eru eða kynnu að verða á inn-lend skip, og kemur í sama stað niður, hvort gjöld þessi eiga að renna í ríkissjóð eða til opinberra embættismanna, sveitarfélaga, fjelaga eða stofnana, eða þeirra krafizt fyrir þeirra hönd.

6. grein.

Um legu skipa, ferming eða afferming á höfnum, í skipalægi, innhöfnum eða hafnardældum, og að því er yfirleitt snertir hverskyns reglur og fyrirskipanir um verzlunarskip, skipshafnir þeirra eða farm, þá er það samkomulag, að eigi megi veita skipum annars hins tigna semjanda nokkur þau einkarjettindi eða hlunnindi, er eigi sjeu einnig veitt skipum hins, þar eð það er beggja vilji, að skip þeirra skuli að þessu leyti njóta fullkomins jafnrættis.

7. grein.

Skipum frá öðru ríkinu, er koma inn á hafnir hins til þess að bæta á hleðslu, eða afferma þar að nokkru leyti, skal heimilt, ef þau annars fullnægja lögum og tilskipunum þess landsins, að halda innanborðs þeim hluta farmsins, er á að fara til ann-arar hafnar innanlands eða utan, og að flytja hann út aptur, án þess að þau þurfi að greiða nokkurn toll af síðastgreindum hluta farmsins, þó að tilsjónargjaldi undanteknu; en það gjald má á hinn bóginn einungis heimta samkvæmt taxa þeim, er lögboðinn er fyrir siglingar landsins sjálfs.

Nr. 17. Augl. 26. okt. um verzlunar- og siglingasamning milli konungs. Danmerkur og konungs. Belgíu.

saasom Mæglere, Handelsfaktorer, Agenter eller Tolle. De skulle ikke være bundne i deres Nr. 17. Balg eller være pligtige at erlægge noget Salær eller Godtgørelse til dem, som de ikke have fundet for godt at benytte i den omhandlede Henseende; det skal i øvrigt staa Sælger og Køber fuldstændig frit for tilsammen at afflutte deres Handler og bestemme Priesen paa alle Varer og alt Gods, som enten er indført eller bestemt til Udførsel, under Betingelse af, at de holde sig Landets Tolданordninger og Toldlove efterrettelige. 26de
Oktbr.

Artikel 3.

Danske i Belgien og Belgiere i Danmark skulle være fritagne saavel for Militærtjeneste til Lands og til Søs, som for Tjeneste i Nationalgarder og Nationalvæbninger og kunne ikke underkastes for deres løse og faste Ejendommers Vedkommende andre Byrder, Indskrænkninger, Afgifter eller Paalæg end saadanne, der tillige rammer Landets egne Børn selv.

Artikel 4.

Som danske Skibe og som belgiske Skibe skulle henholdsvis i Belgien og i Danmark de Skibe betragtes, der sejle under de respektive Flag, og som medføre de Skibspapirer og Dokumenter, der til Godtgørelse af Handelskibes Nationalitet udkræves af den Stats Lovgivning, hvor de henholdsvis høre hjemme.

Artikel 5.

En af de høje kontraherende Parter Skibe, som indkomme i Ballast eller med Ladning i den andens Havne eller udgaa fra samme, ville, uden Hensyn til Afgang- eller Bestemmelsesstedet, i alle Henseender blive behandlere paa lige Fod med Landets egne Skibe. Saavel ved Indgaaende, som under Opholdet, og ved Udgaaende skulle de ikke erlægge højere Tonnage-, Fyr-, Lods-, Havne-, Bugserings-, Karantæneafgifter eller andre Byrder, der hvile paa Skibets Skrog, af hvad Navn nævnes kan, hvad enten de oppebæres til Fordel for Staten, offentlige Embedsmænd, Kommuner, Korporationer eller Anstalter eller paa saadannes Begne, end dem, der ere eller maatte blive paalagte Landets egne Skibe.

Artikel 6.

Hvad angaar Skibenes Anbringelse, Ladning og Losning i Havne, Rede, Indrehavne og Bassiner og overhovedet med Hensyn til alle Formaliteter og Bestemmelser, som skulle overholdes af Handelskibe, deres Besætninger og deres Ladninger, er det vedtaget, at der ikke skal kunne tilstaa den ene af de høje kontraherende Parter Skibe noget Privilegium eller nogen Begunstigelse, som ikke ligeledes er tilstaaet den andens Skibe, idet det er begge Parter Willie, at deres Skibe i saa Henseende skulle stilles paa fuldstændig lige Fod.

Artikel 7.

Enhver af de to Staters Skibe, der løbe ind i den andens Havne for at fuldstændiggøre deres Ladning eller losse en Del af samme, kunne, naar de ellers rette sig efter de respektive Staters Love og Anordninger, beholde om Bord den Del af Ladningen, som maatte være bestemt til en anden Havn, enten i samme Land eller i et andet, og atter udføre den, uden at være nødsaget til for den sidstnævnte Del af deres Ladning at betale nogen Toldafgift, med Undtagelse af Tilhynsafgifter, som i øvrigt ikkun kunne oppebæres efter den for Landets egen Skibsart bestemte Takst.

Nr. 17. Bek. 26de Oktbr. om en mell. Kongeriget Danmark og Kongeriget Belgien affl. Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Nr. 17.
26. okt.

8. grein.

Hverskonar vörur, er lögheimilað er eða kann að verða að flytja á dönskum skipum inn á danskar hafnir, skal og heimilt að flytja inn á greindar hafnir á belgskum skipum, án þess á þær sjeu lögð önnur eða hærri gjöld en þau, er lögð eru á samskonar vörur, þá þær eru fluttar inn á skipum frá landinu sjálfu.

Hverskonar vörur, er lögheimilað er eða kann að verða að flytja á belgskum skipum inn á hafnir í Belgíu, skal og hins vegar heimilt að flytja inn á greindar hafnir á dönskum skipum, án þess að á þær sjeu lögð önnur eða hærri gjöld en þau, er lögð eru á samskonar vörur, þá þær eru fluttar inn á skipum frá landinu sjálfu.

Undantekning frá samningi þessum er gjörð að því er snertir blunnindi þau, er veitt eru eða kunna að verða í öðru hvoru landinu afurðum af fiskveiðum innanlands; þó skuldbindur hvor hinna tignu samningsaðila sig til þess að láta hinn sæta jafngóðum kjörum í þessu efni eins og þær þjóðir, er beztum kjörum sæta.

9. grein.

Eigi má á neinskonar vörur, er fluttar eru út frá Danmörku á belgskum skipum eða frá Belgíu á dönskum skipum, án tillits til þess hvert vörurnar eiga að fara, leggja önnur gjöld eða skipa öðru vísi fyrir um útflutninga þeirra, en gjört væri, ef þær væru fluttar út á innlendum skipum; og án tillits til þess hvort skipin, er vörurnar eru fluttar út á, fara undir dönskum eða belgskum fána, skulu þær njóta allra verðlauna þeirra, toll-uppbóta og annara hlunninda, er í hvoru landinu um sig eru veitt eða kunna að verða veitt innlendum siglingum.

10. grein.

Frá því að vörur eru lagðar til geymslu og þangað til þær eru teknar aptur úr geymslu til yfirflutnings, útflutnings á ný eða afneyzlu, og meðan tímabil það, er lög-ákveðið er um vörugeymslu, eigi er útruðnið, skal á báðar bliðar farið með vörurnar á sama hátt og með þær væri farið, ef þær væru fluttar inn á innlendum skipum.

Á þessar vörur skal aldrei leggja hærri geymslugjöld og eigi skipað öðru vísi fyrir um meðferð þeirra, en gjört væri, ef þær væru innfluttar á innlendum skipum eða frá landi, er sætir beztum kostum í þessum efnun.

11. grein.

Hvorugum semjandanna skal heimilt að taka nokkur yfirflutningsgjöld af neinskonar vörum hins, er fluttar verða yfir land hans; eigi skal þó fara í bága við sjerstök ákvæði, er gjörð eru um púðurflutning, hervopna eða skotfæra.

Semjendur heita hvor öðrum jafnrjetti við þjóðir þær, er beztum kjörum eiga að sæta, í öllum þeim efnun, er snerta vöruflytninga yfir lönd þeirra.

12. grein.

Hvorugur hinna tignu samningsaðila mun gefa út innflutnings-, útflutnings- eða yfirflutningsbann gegn hinum, nema því banni sje jafnframt beitt gegn öðrum þjóðum; eru þó undanþegin bönn eða bráðabirgðarskorður, er öðrum hvorum aðilanum kynni að virðast nauðsyn á að koma á vegna almennrar heilbrigði, eða til þess að koma í veg fyrir útbreiðslu á fjenadaúsyki eða firra menn uppskerutjóni, eða vegna ófriðar.

Nr. 17. Augl. 26. okt. um verzlunar- og siglingasamning milli konungsr. Danmerkur og konungsr. Belgíu.

Artikel 8.

Nr. 17.

26de
Oktbr.

Alle Slags Varer, hvis Indførsel i danske Havne er eller maatte vorde lovlig tilladt paa danske Skibe, kunne indføres i disse Havne paa belgiske Skibe, uden at underkastes andre og højere Afgifter, af hvad Navn nævnes kan, end hvis de samme Varer indførtes paa Landets egne Skibe.

Omvendt kunne alle Slags Varer, hvis Indførsel i belgiske Havne er eller maatte vorde lovlig tilladt paa belgiske Skibe, ligeledes indføres paa danske Skibe, uden at underkastes andre eller højere Afgifter, af hvad Navn nævnes kan, end hvis de samme Varer indførtes paa Landets egne Skibe.

Der gøres en Undtagelse fra nærværende Traktats Bestemmelser med Hensyn til de Fordele, der i det ene eller det andet af de respektive Lande ere eller maatte blive Udbyttet af de indenlandske Jærskerier til Del; imidlertid forpligter hver af de høje kontraherende Parter sig til i denne Henseende at behandle den anden lige med de mest begunstigede Nationer.

Artikel 9.

Varer af enhver Art, der udføres fra Danmark i belgiske Skibe eller fra Belgien i danske Skibe, ligegyldig hvorhen de ere bestemte, skulle ikke underkastes andre Afgifter eller Udførselsformaliteter, end om de vare udførte i indenlandske Skibe, og, hvad enten de fare under det ene eller det andet Flag, skulle de belagtiggøres i alle Premier eller Toldgodtgørelser eller andre Begunstigelser, som ere eller blive, i hvert af de to Lande, tilstaaede den indenlandske Skibsfart.

Artikel 10.

I den ved hvert af de Landes Love for Vare-Oplag bestemte Tid skulle Varerne, indtil de atter udtages til Gennemførsel, eller for at overgaa til Forbrug, fra begge Sider behandles, som om de vare indførte under Landets eget Flag.

I intet Fald skulle de omhandlede Genstande erlægge højere Oplagsafgift eller være underkastede andre Formaliteter, end om de vare indførte under Landets Flag eller indkomne fra et Land, der nyder Vestbegunstigelsesret.

Artikel 11.

Varer af enhver Art, der føres igennem en af de to Stater, skulle gensidigt være fritagne for enhver Transitaafgift, dog at der ikke handles i Strid med de særegne Bestemmelser vedrørende Krudt samt Krigs-Vaaben og Ammunition.

Behandling som mestbegünstiget Nation er gensidigt tilfiktet ethvert af de to Lande med Hensyn til alt, hvad der angaar Transitten.

Artikel 12.

Ingen af de høje kontraherende Parter vil imod den anden Part udstede Indførsels-, Udførsels- eller Gennemførselsforbud, som ikke samtidigt finder Anvendelse paa alle andre Nationer, med Undtagelse af saadanne Forbud og midlertidige Indskrænkninger, som den ene eller den anden Part maatte finde det nødvendigt at forordne af Sundhedshensyn, for at forhindre Udbredelse af Kvægsygdomme eller Ødelæggelse af Afgrøder eller i Betragtning af Krigsforhold.

Nr. 17. Bef. 26de Oktbr. om en mell. Kongeriget Danmark og Kongeriget Belgien affl. Handels- og Skibsfarts-Traktat.

Nr. 17.
26. okt.

13. grein.

Eptir gildandi lögum og tilskipunum fer um heimild til strandsiglinga hafna á milli í löndum, eignum og nýlendum beggja ríkja. Þó er það samkomulag milli hinna tignu samningsaðila, að skip og þegnar annars skuli í löndum hins, eignum og nýlendum í hvívetna njóta hlunninda þeirra og einkarjettinda, e veitt eru eða veitt kunna að verða þjóðum þeim, er beztum kostum eiga að sæta.

14. grein.

Hvorugur hinna tignu samningsaðila mun leggja önnur eða hærri innflutningsgjöld á jarðar- eða iðnaðarafurðir hins, en þau, er lögð eru eða lögð kunna að verða á samskonar afurðir frá hverju öðru landi sem er.

Hvor samningsaðilinn um sig skuldbindur sig til þess að láta hinn njóta góðs af sjerhverjum hlunnindum, forrjettindum eða ívilnunum, að því er snertir innflutnings- eða útflutningstollskrár, er hann kynni að veita einhverju öðru ríki.

15. grein.

Hinir tignu samningsaðilar lýsa yfir því, að hverskonar fjelögum, er leggja stund á verzlun, iðnað eða hafa annað fjárhagslegt angnamið og stofnuð era eða viðurkennd samkvæmt lögum annars landsins, skuli heimilt, hvar sem er í löndum og landeignum hins aðilans, að framfylgja rjettindum sínum og að sækja og verja mál fyrir dómstólunum, án þess það sje öðrum skildaga bundið en þeim, að þau hlýði lögum þeim, er gilda í greindum ríkjum og landeignum. Þesskonar fjelög, er heima eiga í löndum annars hins tigna samningsaðila, skulu í löndum hins mega njóta rjettinda þeirra, sem kunna að verða veitt áþekkum fjelögum frá hverju öðru landi sem er.

Það er samkomulag, að framanskrað ákvæði skuli ná jafnt til þeirra fjelaga, er stofnuð eru eða viðurkennd áður en samningur þessi er undirritaður, og til þeirra, er síðar verða stofnuð eða viðurkennd.

16. grein.

Ef svo ber til, að skip, vörur eða aðrir munir, er Danir eða Belgir eiga, verða teknir af sjóræningjum innan umráða annars hvors samningsaðilans eða á rúmsjó, og fluttir inn á hafnir, skipalægi, flóa, innhafnir eða fljót í löndum eða landhelgi hins aðilans eða handsamaðir þar, þá skal þeim skilað aptur til eiganda gegn því að hann greiði kostnað þann, er leitt kann að hafa af því að ná þessu aptur frá vikingunum, og sem ákveðinn skal af hlutaðeigandi dómstólum, þegar eignarrjetturinn hefur sannaður verið fyrir dómi og sje krafa um framsöluna gjörð innan eins árs af málsaðilum, umboðsmönnum þeirra, eða erindrekum hlutaðeigandi stjórna.

17. grein.

Hvorugum hinna tignu samningsaðila skal heimilt í nokkurri þeirri grein, er snertir siglingar, verzlun eða fiskiveiðar, að veita neinu öðru ríki nein einkarjettindi, hlunnindi eða undanþágur, nema þau sjeu og jafnskjótt látn ná til þegna hins aðila.

18. grein.

Ákvæði samnings þessa snerta ekki sjerstök hlunnindi, er annarhvor hinna tignu

Artikel 13.

Nr. 17.
26de
Oktbr.

Tilladelse til at drive Kystfart fra Havn til Havn i de to respektive Lande, Besiddelser og Kolonier afhænger af de gældende Love og Anordninger. Dog er det vedtaget mellem de høje kontraherende Parter, at den enes Skibe og Undersaatter skulle i enhver Henseende i den andens Lande, Besiddelser og Kolonier nyde de Begunstigelser og Privilegier, som ere eller maatte blive tilstaaede de mest begunstigede Nationer.

Artikel 14.

Hverken den ene eller den anden af de høje kontraherende Parter vil paalægge den anden Parts Jordbunds- og Industri-Frembringelser andre eller højere Indførselsafgifter end dem, der paahvile eller maatte komme til at paahvile enhver anden fremmed Stats Frembringelser af samme Slags.

Enhver af de to Parter forpligter sig til at lade den anden Part nyde godt af enhver Begunstigelse, Privilegium eller Nedsættelse i Indførsels- eller Udførsels-Toldtarifferne, som en af dem maatte tilstaa en tredje Magt.

Artikel 15.

De høje kontraherende Parter erklære gensidigt at ville tilstede alle Selskaber og andre Foreninger af kommerciel, industriel og finansiel Karakter, der ere dannede eller tilsladte i Henhold til et af de to Landes særskilte Lovgivning, at udøve deres Rettigheder og at give Nåde for Domstolene, enten for at anlægge Sag eller for at forsvare sig under en saadan, i den anden Magts Stater og Besiddelser paa deres hele Omraade, uden anden Betingelse end at holde sig disse Staters og Besiddelsers Love efterrettelige. Saadanne Selskaber og Foreninger, der have Sæde paa den ene af de høje kontraherende Parterers Territorium, skulle paa den anden Parts Territorium kunne udøve de Rettigheder, som maatte tilstaaes lignende Selskaber fra alle andre Lande.

Det er vedtaget, at de foregaaende Bestemmelser ere anvendelige saavel paa de Selskaber og Foreninger, der ere dannede eller tilsladte tidligere, end nærværende Traktat undertegnedes, som ogsaa paa dem, der maatte blive det senere.

Artikel 16.

Skibe, Varer og Effekter, tilhørende Danske eller Belgiere, der maatte blive opbragte af Søprøvere inden for Grænserne af de to kontraherende Parterers Jurisdiktion eller i aaben Sø, og som maatte blive indbragte eller antrufne i Havne, Rede, Bugter, Indrehavne og Strømme inden for den anden kontraherende Parts Omraade, skulle udleveres til deres Ejere eventuelt imod Betaling af Genopbringelsesomkostningerne, der blive at fastsætte af vedkommende Domstole, naar Ejendomsretten er retslig bevist og Begæring om Udlivering inden et Mars Forløb fremkommer fra de paagældende Parter, deres befuldmægtigede eller de vedkommende Regeringers Agenter.

Artikel 17.

I alt, hvad der vedrører Skibsfart, Handel og Fiskeri, kunne de høje kontraherende Parter ikke tilstaa nogen anden Stat noget Privilegium, Begunstigelse eller Fritagelse, uden at samme tillige og øjeblikkelig udstrækkes til deres respektive Undersaatter.

Artikel 18.

Bestemmelserne i nærværende Traktat finde ikke Anvendelse paa Indrømmelser, som Nr. 17. Bef. 26de Oktbr. om en mell. Kongeriget Danmark og Kongeriget Belgien affsl. Handels- og Stibsfarts-Traktat.

Nr. 17. samningsaðila hefur veitt eða kann að veita nágrannaríkjum til þess að greiða fyrir verzlun
26. okt. á landamærum, þó því að eins, að hlunnindi þessi sjeu eigi látin ná lengra en til nágranna-
ríkja.

19. grein.

Ákvæði samnings þessa ná eigi einungis til konungsríkisins sjálfs að meðtöldum
Færeyjum, heldur einnig til:

Íslands; en þó svo, að 1. grein hans kemur eigi að fullum notum, nema hlutað-
eigandi hafi tekið sjer fast aðsetur í hinu danska ríki, og að belgsk fiskiskip geta eigi
borið 5. grein fyrir sig til þess að losast við að greiða hafnargjöld þau á tilteknum íslenskum
höfnum, er dönsk skip eru undanþegin frá að greiða; en að öðru leyti skal Belgía í þessum
efnum njóta jafnrættis við þjóð þá, er beztum kjörum á að sæta;

Vesturheimseyja Dana, nema að því er áhrærir fyrsta atriði 11. greinar; á hinn
bóginn skal eigi heimilt að heimta hærri yfirflutningstoll á eyjum þessum af belgskum
vörum, en af dönskum vörum.

Aptur á móti snertir samningur þessi eigi Grænland, því þar eru verzlun og sigl-
ingar áskildar hinum danska ríkissjóði.

20. grein.

Hinir tignu samningsaðilar eru sammála um að vísa til gjörðardóms vafamálum
öllum þeim, er útskýringar eða framkvæmdir á samningi þessum kynnu að leiða til.

21. grein.

Samningur þessi skal standa í 10 ár, talið frá þeim degi, er fullgilding hans fór fram.

Nú hefur hvorugur hinna tignu samningsaðila tólf mánuðum áður en hinn tiltekni
tími er liðinn, tilkynnt hinum, að hann ætli að láta samninginn falla úr gildi, og stendur
hann þá þar til eitt ár er liðið frá þeim degi, er annarhvor hinna tignu samningsaðila hefur
sagt honum upp.

22. grein.

Samning þenna skal fullgilda og skal skipzt á fullgildingum svo fljótt sem unnt er.

Þessu til staðfestu hafa umboðsmennirnir ritað undir samninginn og sett innsigli
sín á hann.

Samið í tvennu lagi í Kaupmannahöfn 18. júní 1895.

Reedtz-Thott.

(L. S.)

Daelmann.

(L. S.)

Þetta gjörist hjer með almenningi kunnugt.

Í stjórnarráði Íslands, 26. október 1898.

Rump.

Ólafur Halldórsson.

af en af de høje kontraherende Stater ere eller maatte blive tilstaaede tilgrænsende Stater for Nr. 17. at lette Grænsehandelen, for saa vidt ikke disse Indrømmelser udstrækkes til en Ikke-Grænsestat. 26de Oktbr.

Artikel 19.

Bestemmelserne i nærværende Traktat ere anvendelige ikke blot paa det egentlige Kongerige, deri indbefattet Færøerne, men ogsaa:

paa Island — med det Forbehold, at den fuldstændige Anvendelse af Artikel 1 er betinget af, at vedkommende har erhvervet fast Hjem i det danske Monarki, og at Artikel 5 ikke kan paaberaabes af belgiske Fiskerskibe for i visse islandske Havne at opnaa den Fritagelse for Havneafgifter, der er indrømmet danske Fiskerskibe; i begge disse Henseender er i øvrigt Behandling som mestbegunstiget Nation tilfjoret Belgien;

paa de dansk-vestindiske Øer, dog med Undtagelse af, hvad der angaar det første Punktum i Artikel 11; der kan i øvrigt ikke afkræves belgiske Varer højere Transittold paa disse Øer, end der paalægges danske Varer.

Derimod vedrører nærværende Traktat ikke Grønland, hvor Skibsfarten og Handelen ere forbeholdte den danske Statskasse.

Artikel 20.

De høje kontraherende Parter ere enige om at bruge Boldgift i alle Tvivlsspørgsmaal, som Fortolkningen eller Udførelsen af nærværende Traktat maatte give Anledning til.

Artikel 21.

Nærværende Traktat skal gælde i 10 Aar at regne fra den Dag, da Ratifikationerne udveksles.

§ Tilfælde af, at ingen af de to høje kontraherende Parter har, tolv Maaneder før Udløbet af den nævnte Periode, anmeldt sin Hensigt at lade dens Virkninger ophøre, forbliver Traktaten forbindende indtil Udløbet af et Aar at regne fra den Dag, da den ene eller den anden af de høje kontraherende Parter har op sagt den.

Artikel 22.

Nærværende Traktat skal ratificeres og Ratifikationerne af samme skulle udveksles, saa snart ske kan.

Til Bekræftelse heraf have de befuldmægtigede undertegnet den og paatrykt den deres Baabensjegl.

Udfærdiget i Kjøbenhavn i dobbelt Eksemplar, den 18de Juni 1895.

Reedtz-Thott.

(L. S.)

Daelman.

(L. S.)

Hvilket herved bringes til almindelig Kundskab.

Ministeriet for Island, den 26de Oktober 1898.

Rump.

Ólafur Halldórsson.